

Heikun Anna Uslussa

Kauimpana suomesta

Vuona 1969 (yhdeksentoistasattaa kuuskymmentä yhdeksen) Heikun Anna oli heti kaheksenkymmentä ja asu Raisinvankasa hänen tyttären Markitin kans. Annan poika Kynnari asu kans Raisisa mutta toinen poika Hokkuni Uslusa. Kynnarila oli täyet sikkiit jotka asuthin kaikki Stokholmisa.

Annala oli vielä yks poika Oskari, joka oli erkkaantunnu omasta joukosta soan aikana 1944 (yhdeksentoistasattaa neljekymmentä nelje). Ko Annan token (obj.) evakyeerathin, het olthin viis viikkoo Tromssasa. Siellä Oskari meni yhthen laivhan, ja siitä saakka Anna ei ollu nähny poikkaa.

Hokkuni tuli kesälä flyyilä Uslusta feeriöittemhän Raishin. Kynnarin tyär Pjörki ja hänen mies ajethin Ruottista omala piililä kans Raishin, ja heilä oli heän kaks sikkiitä myötä. Sillon Pjörki tahto, ette pätemuori lähtee heän myötä Ruotthin. Ko Hokkuni kuuli tämän, hään sannoo Annalet: "Ko sie nyt menet Ruotthin, se piät tullat sitte Uslun kautta. Mie kostanan sinun sitte flyyilä Uslusta tännet." Anna ei ollu koskhan ollu Stokholmisa eikä Uslussa.

Sunnuntaina jälkhin keskipäivän ajethin Raisista. Pajalasa nukuthin ja maanantaina ajethin Synsvalhin ja siinä taas olthin vyön. Neljen aikana tiistaina tulthin Stokholmhin. Se oli pitkä reisu.

Anna oli Stokholmisa sen viikon ja toisenki viikon lauvantaihin saakka. Lauvantaina Pjörki ajo Annan kans Uslhuun. Ruottin ja Ruijan rajala Hokkuni tuli heitä vasthan, oli Uslusta piilanu rajalet. Sunnuntaina Hokkuni ajo heitä ympäri Uslusa vähän misäki ja laitto sitte heilet keskipäivää. Het syöthin, ja sitte Pjörki lähti ajamhan Ruotthin taas.

Anna oli sitte Uslusa Hokkunin tykönä. Hokkuni muisteli Annalet, ette Oskari oli ringanu hället. Oskari oon Tuiskassa, Hambyrgisa, oon nainu sinnet ja assuu sielä. Se oli nähny telefuunikatalogisa Hokkunin numeron ja ringanu hället. Maanantai-iltana Hokkuni otti ja ringais Oskarillet Tuiskhan, mutta ei se ollu kotona. Tiistaina Hokkuni meni kuntuurhin työtelemhän ja jätti Annalet avvaimen.

Anna istuu yksin sielä Hokkunin tuassa, ko telefuuni ringaa. Anna ottaa teletelefuunin. Sielä kyssyy, ette oonko se Hokkuni. "Joo, se oon kyllä hään", Anna sannoo ja meinaa, ette se oon kyllä Hokkunin numero ja telefuuni. "Se oon kyllä hään, mutta hään ei ole kotona nyt. Nyt se

oon muu joka sinun kans puhuu. Ja tiäkkö kuka sinun kans nyt puhuu?” Anna sanoo pojalet. Poika oli yhen aikkaa vaiti ja sitte sanoo: “Jokhaan se oon mamma?” “Joo-o, mamma oon kyllä.”

Tähän laihin Anna itte muistelee siitä tappauksesta.

Oskari alko kysymhän: “Koska sie olet tullu sinnet? Kunka sie olet tullu? Oletko sie ollu kauvon sielä?” Mulla alko niin käsi vapisemhan, ko mie piätin mikrofuunin. Mie tahoin itkeet, itkeet tahoin, ko oli niin aikkaa, ko olin pojan äänen kuulu. Mie muistelin sitte, koska mie olen tullu ja ette mie aijoin täniltana reissaat kothin. Ei, sano poika, hään ottaa nyt flyyin ja hään tullee, hään tullee Uslhun, ette hään saapi nähät ja tervetellät sinun. No mie sanon, ette mie en saata luppaat sitä, ette Hokkuni piti ornaat mullet piletin flyyhin täniltana. No hään ringaa Hokkunin, sano Oskari, ko se tullee nyt konttuurista neljen aikana, se hään ringaa neljen aikana.

Kello oli nelje, vähän ylittet, se Oskari ringaiski, ja kyssyy sitte Hokkunilta. Hokkuni sanoo, ette hään häätyy multa kyssyyt ensistä. Hokkuni kyssyy sitte multa, ette enkö mie saata yytsättäät nyt sen reisun. Joo, mie sanon, ko niin oon assiit, mie ootan. Kyllä mie jouvan oottaat, ko jo hään tännet aikkoo tullat. Ei mulla ole niin hoppu kothin. Oskari sanoo, hään tullee huomenaamuna flyyisä. Mutta vähän aikkaa jälkhin Oskari ringais, ette hään tullee täniltana, siinä samana iltana. Ja tietenki Hokkuni hääty ringaat sinnet, mistä se oli pestilannu flyyin mullet, ette yytsättäät sen piletin, ja sai ornatuksi sen.

Oskari tuli samana iltana yhentoista aikana. Ko se ringais, se se sano, ette hään häätyy ottaat drossin, ko hään tullee flyyilä Foornepyyhyn. Ei, sano Hokkuni, hään tullee noutamhan sinun. Sillä oli ittelä piili, ja mie olin myötä. Met olima Hokkunin kans sielä Foornepyyisä ja met kuulima, ko se flyyi tuli ja lannais. Me näimä, ko miehet tulhan flyyistä, ja met seisoima kattomhan, ette kukhaan oon nuoista nyt se. Enkä mie saattanu tuntteet ythän niistä, mie en tuntenu!

Met istuima puolhen vyötä ja saarnaisima. Kello oli kaks vyölä, se met panima nukkumhan sitte. Praatikkaa huomena lissää, Hokkuni sano. Aamula Hokkuni meni kuntuurhin, ja met istuima koko päivän sielä ja praataisima.

Sitä en olis uskonu vielä, ko mie lähin kottoo, ette mie piän hänen kohtaat.

Heikun Anna Uslussa

Lähimpänä suomea

Vuonna 1969 (tuhat yhdeksänsattaa kuusikymmentä yhdeksän) Heikun Anna oli heti kahdeksankymmentä ja asui Raisinvankassa tyttärensä Markitin kanssa. Annan poika Kynnari asui kanssa Raisissa mutta toinen poika Hokkuni Uslussa. Kynnarilla oli täydet lapset, jotka asuivat kaikki Stokholmissa.

Annalla oli vielä yksi poika Oskari, joka oli erkaantunu omasta joukosta sodan aikana 1944 (tuhat yhdeksänsattaa neljäkymmentä neljä). Kun Annan joukko (obj.) evakueerattiin, het olivat viisi viikkoa Tromssassa. Siellä Oskari meni yhteen laivhaan, ja siitä saakka Anna ei ollu nähny poikaa.

Hokkuni tuli kesällä lentokonheella Uslusta lomalle Raishiin. Kynnarin tytär Pjörki ja hänen mies ajoivat Ruottista omalla piilillä kanssa Raishiin, ja heillä oli heidän kaksi lasta myötä. Silloin Pjörki tahtoi, että ämmi lähtee heidän myötä Ruotthiin. Kun Hokkuni kuuli tämän, hän sanoo Annalle: "Kun sie nyt menet Ruotthiin, niin sinun pittää tulla sitten Uslun kautta. Mie kustannan sinun sitten lentokonheella Uslusta tänne." Anna ei ollu koskhaan ollu Stokholmissa eikä Uslussa.

Sunnuntaina jälkheen murkinan ajethiin Raisista. Pajalassa nukuthiin ja maanantaina ajethiin Synsvalhiin ja siinä taas olthiin yön. Neljän aikhaan tiistaina tulthiin Stokholmhiin. Se oli pitkä matka.

Anna oli Stokholmissa sen viikon ja toisenki viikon lauantaihin saakka. Lauantaina Pjörki ajoi Annan kanssa Uslhuun. Ruottin ja Norjan rajalla Hokkuni tuli heitä vasthaan, oli Uslusta piilannu rajalle. Sunnuntaina Hokkuni ajoi heitä ympäri Uslussa vähän missäkin ja laittoi sitten heille murkinaa. Het söivät, ja sitten Pjörki lähti ajamhaan Ruotthiin taas.

Anna oli sitten Uslussa Hokkunin tykönä. Hokkuni muisteli Annalle, että Oskari oli soittanu hänelle. Oskari on Saksassa, Hambyrgissa, on nainu sinne ja assuu siellä. Se oli nähny telefoonikatalookissa Hokkunin numeron ja soittanu hänelle. Maanantai-iltana Hokkuni otti ja soitti Oskarille Sakshaan, mutta ei se ollu kotona. Tiistaina Hokkuni meni konttorhiin työtelemhään ja jätti Annalle avvaimen.

Anna istuu yksin siellä Hokkunin tuvassa, kun telefoni soi. Anna ottaa teletelefoonin. Siellä joku kyssyy, että onko se Hokkuni. "Joo, se on kyllä hän", Anna sanoo ja meinaa, että se on

kyllä Hokkunin numero ja telefoni. "Se on kyllä hän, mutta hän ei ole kotona nyt. Nyt se on muu joka sinun kanssa puhuu. Ja tiedätkö kuka sinun kanssa nyt puhuu?" Anna sanoo pojalle. Poika oli yhden aikkaa hiljaa ja sitten sanoo: "Jokohan se on äiti?" "Joo-o, äiti on kyllä."

Tällä tavalla Anna itte muistelee siitä tappauksesta.

Oskari alkoi kysymään: "Koska sie olet tullu sinne? Kuinka sie olet tullu? Oletko sie ollu kauan siellä?" Minulla alkoi niin käsi vapisemaan, ko mie pidätin mikrofoonin. Mie tahdoin itkeä, itkeä tahdoin, ko oli niin aikaa, kun olin pojan äänen kuullu. Mie muistelin sitten, koska mie olen tullu ja että mie aioin tänä iltana reisata kotia. Ei, sanoi poika, hän ottaa nyt lentokonheen ja hän tulee, hän tulee Uslhuun, että hän saapi nähdä ja tervetellä sinun. No mie sanon, että mie en saata luvata sitä, että Hokkunin piti järjestää minulle piletteä lentokonheeseen tänä iltana. No hän soittaa Hokkunille, sanoi Oskari, kun se tulee nyt konttorista neljän aikhaan, niin hän soittaa neljän aikhaan.

Kello oli neljä, vähän yli, niin Oskari soittikin, ja kyssyy sitten Hokkunilta. Hokkuni sanoo, että hänen häytyy minulta kysyä ensin. Hokkuni kyssyy sitten minulta, että enkö mie saata lykätä nyt sen matkan. Joo, mie sanon, kun niin on asiat, mie odotan. Kyllä mie jouđan odottaa, kun jo hän tänne aikoo tulla. Ei minulla ole niin hoppu kotia. Oskari sanoo, hän tulee huomenaamuna lentokonheella. Mutta vähän aikkaa jälkheen Oskari soitti, että hän tulee tänä iltana, sinä samana iltana. Ja tietenkin Hokkunin häytyi soittaa sinne, mistä se oli tilannu lentokonheen minulle, että lykätä sen piletin, ja se sai järjestetyksi sen.

Oskari tuli samana iltana yhdentoista aikhaan. Kun se soitti, niin se sanoi, että hänen häytyy ottaa taksi, kun hän tulee lentokonheella Foornepyyhyn. Ei, sanoi Hokkuni, hän tulee noutamhaan sinun. Sillä oli ittellä piili, ja mie olin myötä. Met olimma Hokkunin kanssa siellä Foornepyyissä ja met kuulimma, kun se lentokone tuli ja laski maahan. Met näimmä, kun miehet tulevat lentokonheesta, ja met seisoiimma kattomassa, että kukahan on noista nyt se. Enkä mie saattanu tuntea ythään niistä, mie en tuntenu!

Met istuimma puolheen yötä ja puhuimma. Kun kello oli kaksi yöllä, niin met panimma nukkumhaan sitten. Puhukaa huomenna lissää, Hokkuni sanoi. Aamulla Hokkuni meni konttorhiin, ja met istuimma koko päivän siellä ja puhuimma.

Sitä en olisi uskonu vielä, kun mie lähdin kotoa, että minun pittää hänen kohdata.

Heikun Anna Uslussa

Aikamatkan kieli

Vuona 1969 (yhdeksentoistasattaa kuusikymmentä yhdeksen) Heikun Anna oli heti kahdeksenkymmentä ja asui Raisinvankassa hänen tyttären Markitin kans. Annan poika Kynnari asui kans Raisissa, mutta toinen poika Hokkuni Uslussa. Kynnarilla oli täydet sikkiit, jotka asuthiin kaikki Stokholmissa.

Annala oli vielä yksi poika Oskari, joka oli erkaantunnu omasta joukosta sodan aikana 1944 (yhdeksentoistasattaa neljekymmentä nelje). Ko Annan joukon (obj.) evakueerathiin, het olthiin viisi viikkoo Tromssassa. Sielä Oskari meni yhteen laivhaan, ja siitä saakka Anna ei ollu nähny poikkaa.

Hokkuni tuli kesälä flyyilä Uslusta feeriöittemhään Raishiin. Kynnarin tytär Pjörki ja hänen mies ajethiin Ruottista omala piililä kans Raishiin, ja heilä oli heidän kaksi sikkiitä myötä. Silloin Pjörki tahtoi, ette ämmi lähtee heidän myötä Ruotthiin. Ko Hokkuni kuuli tämän, hän sannoo Annale: “Ko sie nyt menet Ruotthiin, ni pidät tulla sitte Uslun kautta. Mie kostanan sinun sitte flyyilä Uslusta tänne.” Anna ei ollu koskhaan ollu Stokholmissa eikä Uslussa.

Sunnuntaina jälkhiin keskipäivän ajethiin Raisista. Pajalassa nukuthiin ja maanantaina ajethiin Synsvalhiin ja siinä taas olthiin yön. Neljen aikana tiistaina tulthiin Stokholmhiin. Se oli pitkä matka.

Anna oli Stokholmissa sen viikon ja toisenki viikon lauvantaihiin saakka. Lauvantaina Pjörki ajoi Annan kans Uslhuun. Ruottin ja Ruidan rajala Hokkuni tuli heitä vasthaan, oli Uslusta piilanu rajale. Sunnuntaina Hokkuni ajoi heitä ympäri Uslussa vähän missäki ja laittoi sitte heile keskipäivää. Het syöthiin, ja sitte Pjörki lähti ajamhaan Ruotthiin taas.

Anna oli sitte Uslussa Hokkunin tykönä. Hokkuni muisteli Annale, ette Oskari oli ringanu hänele. Oskari oon Tyskässä, Hambyrgissa, oon nainu sinne ja assuu sielä. Se oli nähny telefoonikatalookissa Hokkunin numeron ja ringanu hänele. Maanantai-iltana Hokkuni otti ja ringais Oskarille Tyskhään, mutta ei se ollu kotona. Tiistaina Hokkuni meni konttuurhiin työtelemhään ja jätti Annale avvaimen.

Anna istuu yksin sielä Hokkunin tuvassa, ko telefoni ringaa. Anna ottaa teletelefoonin. Sielä joku kyssyy, ette oonko se Hokkuni. “Joo, se oon kyllä hän”, Anna sannoo ja meinaa, ette se oon kyllä Hokkunin numero ja telefoni. “Se oon kyllä hän, mutta hän ei ole kotona nyt. Nyt

se oon muu, joka sinun kans puhuu. Ja tiedätkö, kuka sinun kans nyt puhuu?” Anna sanoo pojale. Poika oli yhden aikkaa vaiti ja sitte sanoo: “Jokohan se oon mamma?” “Joo-o, mamma oon kyllä.”

Tähään laihiin Anna itte muistelee siitä tappauksesta.

Oskari alkoi kysymhään: “Koska sie olet tullu sinne? Kunka sie olet tullu? Oletko sie ollu kauvoin sielä?” Minula alkoi niin käsi vapisemhaan, ko mie pidätin mikrofoonin. Mie tahđoin itkeet, itkeet tahđoin, ko oli niin aikkaa, ko olin pojan äänen kuulu. Mie muistelin sitte, koska mie olen tullu ja ette mie aijoin tänä iltana reisata kothiin. Ei, sanoi poika, hän ottaa nyt flyyin ja hän tulee, hän tulee Uslhuun, ette hän saapi nähđä ja tervetellä sinun. No mie sanon, ette mie en saata luvata sitä, ette Hokkuni piti ornatata minule piletin flyyhiin tänä iltana. No hän ringaa Hokkunille, sanoi Oskari, ko se tulee nyt konttuurista neljen aikana, niin hän ringaa neljen aikana.

Kello oli nelje, vähän yli, niin Oskari ringaiski, ja kyssyy sitte Hokkunilta. Hokkuni sanoo, ette hän häyttyy minulta kyssyyt ensistä. Hokkuni kyssyy sitte minulta, ette enkö mie saata lykätä nyt sen reisun. Joo, mie sanon, ko niin oon assiit, mie odotan. Kyllä mie jouđan odottaat, ko jo hän tänne aikkaa tulla. Ei minula ole niin hoppu kothiin. Oskari sanoo, ette hän tulee huomenaamuna flyyissä. Mutta vähän aikkaa jälkhiin Oskari ringais, ette hän tulee tänä iltana, sinä samana iltana. Ja tietenki Hokkuni häytyi ringata sinne, mistä se oli tilanu flyyin minule, ette lykätä sen piletin, ja se sai ornatuksi sen.

Oskari tuli samana iltana yhdentoista aikana. Ko se ringais, niin se sanoi, ette hän häyttyy ottaat taksin, ko hän tulee flyyilä Foornepyyhyyn. Ei, sanoi Hokkuni, hän tulee noutamhaan sinun. Sillä oli ittelä piili, ja mie olin myötä. Met olima Hokkunin kans sielä Foornepyyissä ja met kuulima, ko se flyyi tuli ja laski alas. Met näjima, ko miehet tulhaan flyyistä, ja met seisoma ylös kattomhaan, ette kukahan oon nuoista nyt se. Enkä mie saattanu tunteet ythhään niistä, mie en tuntenu!

Met istuima puolheen yötä ja saarnaisimma. Ko kello oli kaksi yölä, se met panima nukkumhaan sitte. Praatikkaa huomena lissää, Hokkuni sanoi. Aamula Hokkuni meni konttuurhiin, ja met istuima koko päivän sielä ja praataisimma.

Sitä en olis uskonu vielä, ko mie lähđin kottoo, ette mie pidän hänen kohđatella.

Heikun Anna Uslussa

Versio lähinnä meänkieltä

Vuona 1969 (yhdeksäntoistasattaa / tuhanen yhdeksänsattaa kuuskymmentä yheksän) Heikun Anna oli heti kaheksankymmentä ja asu Raisinvankassa hänen tyttären Markitin kansa. Annan poika Kynnari asu kansa Raisissa, mutta toinen poika Hokkuni Uslussa. Kynnarila oli täyet kläpit, jotka asuit kaikki Stokholmissa.

Annala oli vielä yks poika Oskari, joka oli erkaintunnu omasta joukosta soan aikana 1944 (yhdeksäntoistasattaa / tuhanen yhdeksänsattaa neljäkymmentä neljä). Ko Annan joukko (obj.) evakyeerathiin, het olit viis viikkoa Tromssassa. Sielä Oskari meni yhteen laivhaan, ja siitä saakka Anna ei ollu nähny poikaa.

Hokkuni tuli kesälä ilmalaivala/lentokonheela Uslusta luvale/semesterile Raishiin. Kynnarin tyär Pjörki ja hänen mies ajoit Ruottista omala piililä kansa Raishiin, ja heilä oli heän kaks kläppiä myötä. Sillon Pjörki tahtoi, ette ämmi lähtee heän myötä Ruotthiin. Ko Hokkuni kuuli tämän, hään sannoo Annale: “Ko sie nyt menet Ruotthiin, niin piät tulla sitte Uslun kautta. Mie kustanan sinun sitte ilmalaivala Uslusta tänne.” Anna ei ollu koskhaan ollu Stokholmissa eikä Uslussa.

Sunnuntaina jälkhiin keskipäivän ajethiin Raisista. Pajalassa nukuthiin ja maanantaina ajethiin Synsvalhiin ja siinä taas olthiin vyön. Neljän aikana tiistaina tulthiin Stokholmhiin. Se oli pitkä matka.

Anna oli Stokholmissa sen viikon ja toisenki viikon lauvantaihin saakka. Lauvantaina Pjörki ajoi Annan kansa Uslhuun. Ruottin ja Norjan rajala Hokkuni tuli heitä vasthaan, oli Uslusta piilanu rajale. Sunnuntaina Hokkuni ajo heitä ympäri Uslussa vähän missäki ja laitto sitte heile murkinaa. Het söit, ja sitte Pjörki lähti ajamhaan Ruotthiin taas.

Anna oli sitte Uslussa Hokkunin tykönä. Hokkuni muisteli Annale, ette Oskari oli soittanu hälle. Oskari oon Saksassa, Hambyrgissa, oon nainu sinne ja assuu sielä. Se oli nähny telefoonikatalookissa Hokkunin numeron ja soittanu hälle. Maanantai-iltana Hokkuni otti ja soitti Oskarille Sakshaan, mutta ei se ollu kotona. Tiistaina Hokkuni meni kontturhiin työtelemhään ja jätti Annale avvaimen.

Anna istuu yksin sielä Hokkunin tuassa, ko telefooni soi. Anna ottaa teletelefoonin. Sielä joku kyssyy, ette oonko se Hokkuni. “Joo, se oon kyllä hään”, Anna sannoo ja meinaa, ette se

oon kyllä Hokkunin numero ja telefoni. "Se on kyllä hään, mutta hään ei ole kotona nyt. Nyt se on muu, joka sinun kansa puhuu. Ja tiätkö kuka sinun kansa nyt puhuu?" Anna sanoo pojale. Poika oli yhen aikkaa vaiti ja sitte sanoo: "Jokohan se on mamma?" "Joo-o, mamma on kyllä."

Tähään laihiin Anna itte muistelee siitä tappauksesta.

Oskari alko kysymhään: "Koska sie olet tullu sinne? Kunka sie olet tullu? Oletko sie ollu kauon sielä?" Mulla alkoi niin käsi vapisemhaan, ko mie piätin mikrofoonin. Mie tahoin itkeä, itkeä tahoin, ko oli niin aikaa, ko olin pojan äänen kuulu. Mie muistelin sitte, koska mie olen tullu ja ette mie aijoin tänä iltana reisata kotia. Ei, sanoi poika, hään ottaa nyt ilmalaivan ja hään tullee, hään tullee Uslhuun, ette hään saapi nähä ja tervetellä sinun. No mie sanon, ette mie en saata luvata sitä, ette Hokkuni piti järjestää mulle piletin ilmalaivhaan tänä iltana. No hään soittaa Hokkunille, sanoi Oskari, ko se tullee nyt kontturista neljän aikana, niin hään soittaa neljän aikana.

Kello oli neljä, vähän yli, niin Oskari soittiki ja kyssyy sitte Hokkunilta. Hokkuni sanoo, ette hään häätyy multa kysyä ensistä. Hokkuni kyssyy sitte multa, ette enkö mie saata lykätä nyt sen reisun. Joo, mie sanon, ko niin oon asiat, mie ootan. Kyllä mie kerkiän oottaa, ko jo hään tänne aikoo tulla. Ei mulla ole niin hoppu kotia. Oskari sanoo, ette hään tullee huomenaamuna ilmalaivala. Mutta vähän aikaa jälkhiin Oskari soitti, ette hään tullee tänä iltana, sinä samana iltana. Ja tietenki Hokkuni hääty soittaa sinne, mistä se oli tilanu ilmalaivan mulle, ette lykätä sen piletin, ja hään sai järjestetyksi sen.

Oskari tuli samana iltana yhentoista aikana. Ko se soitti, niin se sano, ette hään häätyy ottaa taksin, ko hään tullee ilmalaivala Foornepyyhyn. Ei, sano Hokkuni, hään tullee noutamhaan sinun. Sillä oli ittelä piili, ja mie olin myötä. Met olima Hokkunin kansa sielä Foornepyyissä ja met kuulima, ko se ilmalaiva tuli ja laski maahan. Met näimä, ko miehet tuleva ilmalaivasta, ja met seisoima ylös kattomhaan, ette kukahaan oon noista nyt se. Enkä mie saattanu tuntea yhthään niistä, mie en tuntenu!

Met istuima puolheen vyötä ja saarnasimma. Ko kello oli kaks vyölä, niin met panima nukkumhaan sitte. "Praatikkaa huomena lissää", Hokkuni sano. Aamula Hokkuni meni kontturhiin, ja met istuima koko päivän sielä ja praatasimma.

Sitä en olis uskonu vielä, ko mie lähin kotoa, ette mie piän hänen kohata.

Heikun Anna Uslussa

Kompromissiversio

Vuona 1969 (yhdeksätoistasattaa kuusikymmentä yheksän) Heikun Anna oli heti kaheksankymmenen ja asu Raisinvankassa hänen tyttären Markitin kansa. Annan poika Kynnari asu kansa Raisissa mutta toinen poika Hokkuni Uslussa. Kynnarilla oli täy'et sikkiit, jotka asuthiin kaikki Stokholmissa.

Annala oli vielä yksi poika Oskari, joka oli erkaantunnu omasta joukosta so'an aikana 1944 (yhdeksätoistasattaa neljäkymmentä neljä). Ko Annan joukon evakueerathiin, het olthiin viisi viikkoo Tromssassa. Sielä Oskari meni yhteen laivhaan, ja siitä saakka Anna ei ollu nähny poikkaa.

Hokkuni tuli kesälä flyyilä Uslusta feeriälle Raishiin. Kynnarin ty'är Pjörki ja hänen mies ajethiin Ruottista omala piililä kansa Raishiin, ja heilä oli he'an kaksi sikkiitä myötä. Sillon Pjörki tahto, ette ämmi lähtee he'an myötä Ruotthiin. Ko Hokkuni kuuli tämän, hän sannoo Annale: "Ko sie nyt menet Ruotthiin, niin pi'ät tulla sitte Uslun kautta. Mie kustanan sinun sitte flyyilä Uslusta tänne." Anna ei ollu koskhaan ollu Stokholmissa eikä Uslussa.

Sunnuntaina jälkhiin murkinan ajethiin Raisista. Pajalassa nukuthiin ja maanantaina ajethiin Synsvalhiin ja siinä taas olthiin yön. Neljän aikana tiistaina tulthiin Stokholmhiin. Se oli pitkä matka.

Anna oli Stokholmissa sen viikon ja toisenki viikon lau'antaihin saakka. Lau'antaina Pjörki ajoi Annan kansa Usluun. Ruottin ja Norjan rajala Hokkuni tuli heitä vasthaan, oli Uslusta piilanu rajale. Sunnuntaina Hokkuni ajo heitä ympäri Uslussa vähän missäki ja laitto sitte heile murkinaa. Het syöthiin, ja sitte Pjörki lähti ajamhaan Ruotthiin taas.

Anna oli sitte Uslussa Hokkunin tykönä. Hokkuni muisteli Annale, ette Oskari oli ringanu hänele. Oskari oon Tuiskassa, Hambyrgissa, oon nainu sinne ja assuu sielä. Se oli nähny telefoonikatalookissa Hokkunin numeron ja ringanu hänele. Maanantai-iltana Hokkuni otti ja ringas Oskarille Tuiskhaan, mutta ei se ollu kotona. Tiistaina Hokkuni meni konttuurhiin työtelemhään ja jätti Annale avvaimen.

Anna istuu yksin sielä Hokkunin tu'assa, ko telefooni ringaa. Anna ottaa telefoonin. Sielä kyssyy, ette oonko se Hokkuni. "Joo, se oon kyllä hän", Anna sannoo ja meinaa, ette se oon kyllä Hokkunin numero ja telefooni. "Se oon kyllä hän, mutta hän ei ole kotona nyt. Nyt se on

muu joka sinun kansa puhuu. Ja ti'äkö kuka sinun kansa nyt puhuu?" Anna sanoo pojale. Poika oli yhen aikkaa vaiti ja sitte sanoo: "Jokohan se oon mamma?" "Joo-o, mamma oon kyllä."

Tähän laihiin Anna itte muisteli jälkhiin.

Oskari alkoi kysymhään: "Koska sie olet tullu sinne? Kunka sie olet tullu? Oletko sie ollu kau'on sielä?" Mulla alko niin käsi vapisemhaan, ko mie pi'ätin mikrofoonin. Mie tahoin itkee, itkee tahoin, ko oli niin aikkaa, ko olin pojan äänen kuulu. Mie muistelin sitte, koska mie olen tullu ja että mie ai'oin tänä iltana reisata kothiin. Ei, sano poika, hän ottaa nyt flyyin ja hän tulee, hän tulee Uslhuun, ette hän saapi nähä ja tervetellä sinun. No mie sanon, ette mie en saata luvata sitä, ette Hokkuni piti oornata minule piletin flyyhiin tänä iltana. No hän ringaa Hokkunille, sano Oskari, ko se tulee nyt konttuurista neljän aikana, niin hän ringaa neljän aikana.

Kello oli neljä, vähän yli, niin Oskari ringaski, ja kyssyy sitte Hokkunilta. Hokkuni sanoo, ette hän häätyy minulta kyssyy ensistä. Hokkuni kyssyy sitte minulta, ette enkö mie saata lykätä nyt sen reisun. Joo, mie sanon, ko niin on assiit, mie o'tan. Kyllä mie jou'an o'ottaa, ko jo hän tänne aikkoo tulla. Ei mulla ole niin hoppu kothiin. Oskari sanoo, hän tulee huomenaamuna flyyissä. Mutta vähän aikkaa jälkhiin Oskari ringas, ette hän tulee tänä iltana, sinä samana iltana. Ja tietenki Hokkuni hääty ringata sinne, mistä se oli tilanu flyyin minule, ette lykätä sen piletin, ja se sai oornatuksi sen.

Oskari tuli samana iltana yhentoista aikana. Ko se ringas, niin se sano, ette hän häätyy ottaa taksin, ko hän tulee flyyilä Foornepyyhyn. Ei, sano Hokkuni, hän tulee noutamhaan sinun. Sillä oli ittelä piili, ja mie olin myötä. Met olimä Hokkunin kansa sielä Foornepyyissä ja met kuulima, ko se flyyi tuli ja laski alas. Met nä'imä, ko miehet tuleva flyyistä, ja met seisoima kattomassa, ette kukahan oon noista nyt se. Enkä mie saattanu tunttee yhthään niistä, mie en tuntenu!

Met istuima puolheen yötä ja saarnasimma. Kello oli kaks yölä, ko met panima nukkumhaan sitte. Praatikkaa huomena lissää, Hokkuni sano. Aamula Hokkuni meni konttuurhiin, ja met istuima koko päivän sielä ja praatima.

Sitä en olis uskonu vielä, ko mie lähin kottoo, että mie pi'än hänen kohatella.